FRAȚII GRIMM

MUZICANȚII DIN BREMEN

EDITURA ION CREANGĂ

Frații Grimm

MUZICANȚII DIN BREMEN

Copertă și ilustrații
de VASILE OLAC

Text adaptat pentru ediție ilustrată

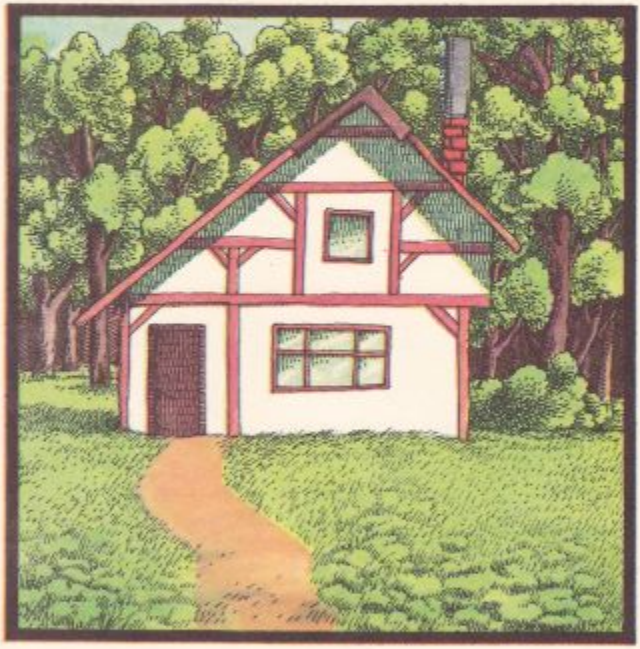

Frații Grimm

Muzicanții din Bremen

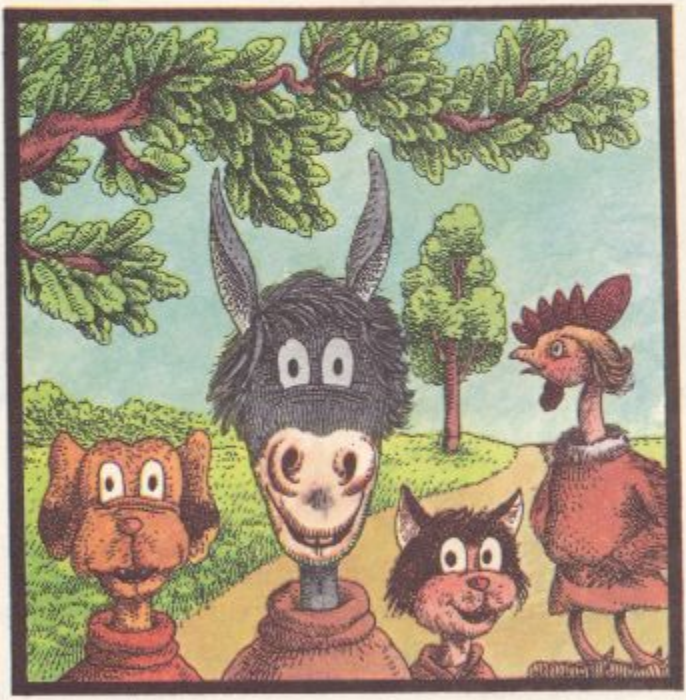

Editura Ion Creangă, București, 1984

A fost odată un om și omul ăsta avea un măgar, care de ani și ani tot cărase la moară saci cu grăunțe. Dar, de la un timp, bietului dobitoc i se împuținaseră puterile și nu mai era bun de nici o treabă.

De aceea, stăpînul lui se gîndi într-una din zile că n-ar mai avea nici un rost să strice pe el bunătate de nutreț.

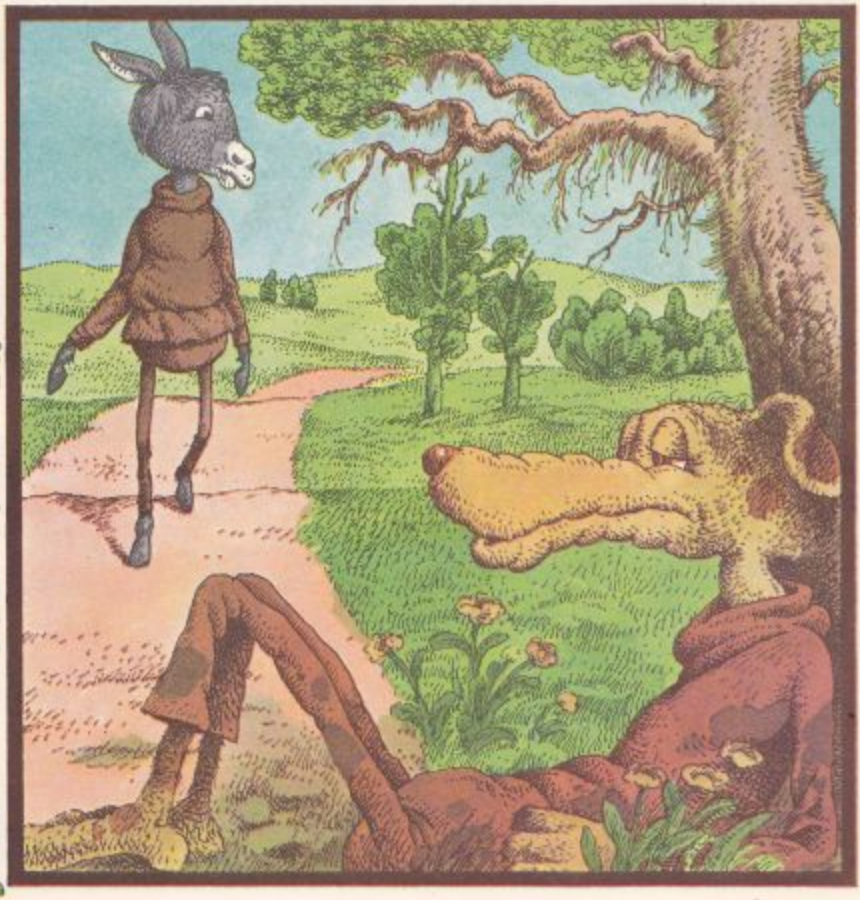

Măgarul pricepu însă că nu-l aşteaptă vremuri prea bune şi, fără să mai adaste, îşi luă tălpăşiţa spre oraşul Bremen. Nu ştiu de unde-i venise-n gînd că acolo s-ar putea face muzicant al oraşului. După ce merse el o bucată de vreme, iată că dădu peste un ogar care zăcea întins pe-o margine a drumului, răsuflînd din greu, de parcă ar fi făcut ocolul pămîntului.

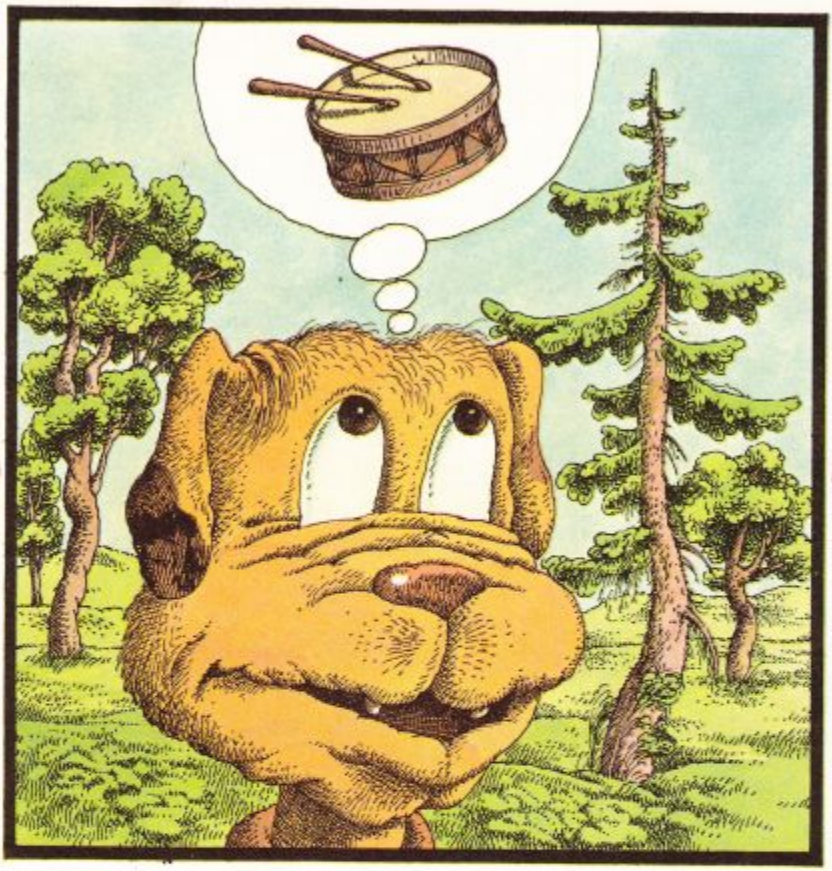

— Ce gîfîi așa, măi Apucă-l-în-colți? îl întrebă măgarul.

— Vai de păcatele mele, răspunse cîinele, pentru că sînt bătrîn și slăbesc din zi în zi tot mai mult și pentru că la vînătoare nu mă mai dovedesc bun de nici o ispravă, stăpînul meu și-a pus în gînd să-mi facă de petrecanie, și atunci mi-am luat repede tălpășița. Dar vorba e cu ce-o să-mi cîștig eu pîinea de-aci înainte?

— Știi ceva, îi spuse măgarul, eu mă duc la Bremen să mă fac muzicant. Hai cu mine, că s-o mai găsi și pentru domnia-ta un loc în taraf! Eu o să cînt din lăută, iar tu o să bați la toba mare.

Cîinelui îi plăcu propunerea, cum era să nu-i placă! și plecară împreună mai departe. Mersera ei așa, pînă ce întîlniră în drum o pisică. Și-avea pisica asta o mutră jalnică, de parcă tot îi ningea și-i ploua! . . .

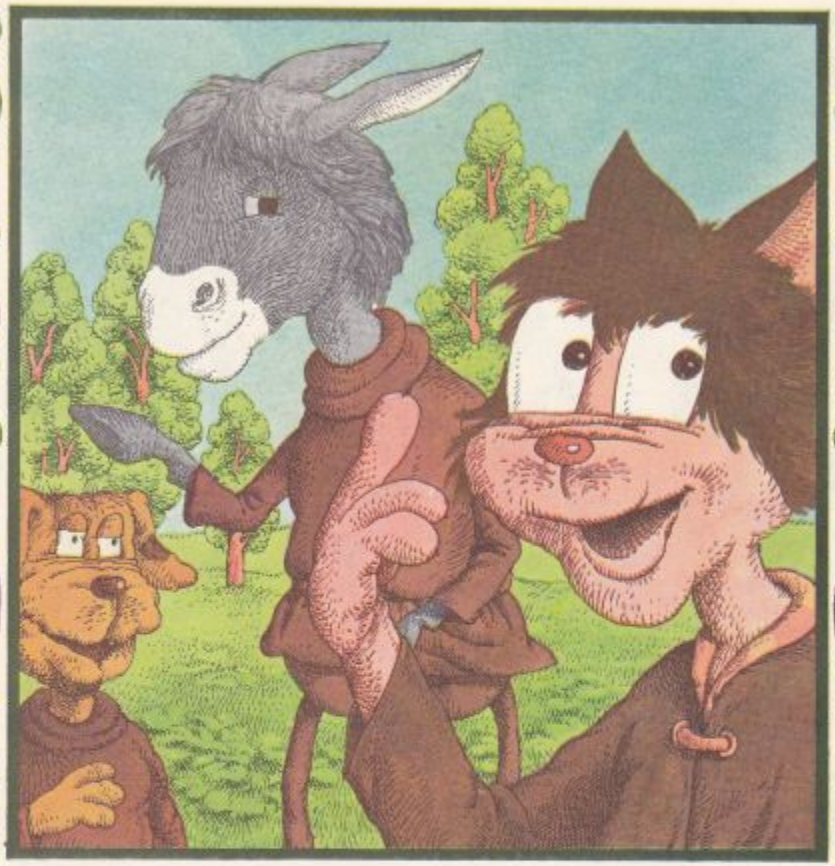

— Ei, Linge-barbă, de ce mi-eşti atît de tristă? Cine ţi-a stricat socotelile? o întrebă măgarul.

— Cui i-ar arde să fie vesel, cînd i-a ajuns funia la par? răspunse pisica. Pentru că anii bătrîneţii m-au cam adus de şale şi mi s-au tocit colţii şi pentru că-mi place mai mult să mă tolănesc după cuptor şi să torc decît să alerg după şoareci, stăpînă-mea a vrut să mă înece. Am fugit eu de-acasă la timp, nu

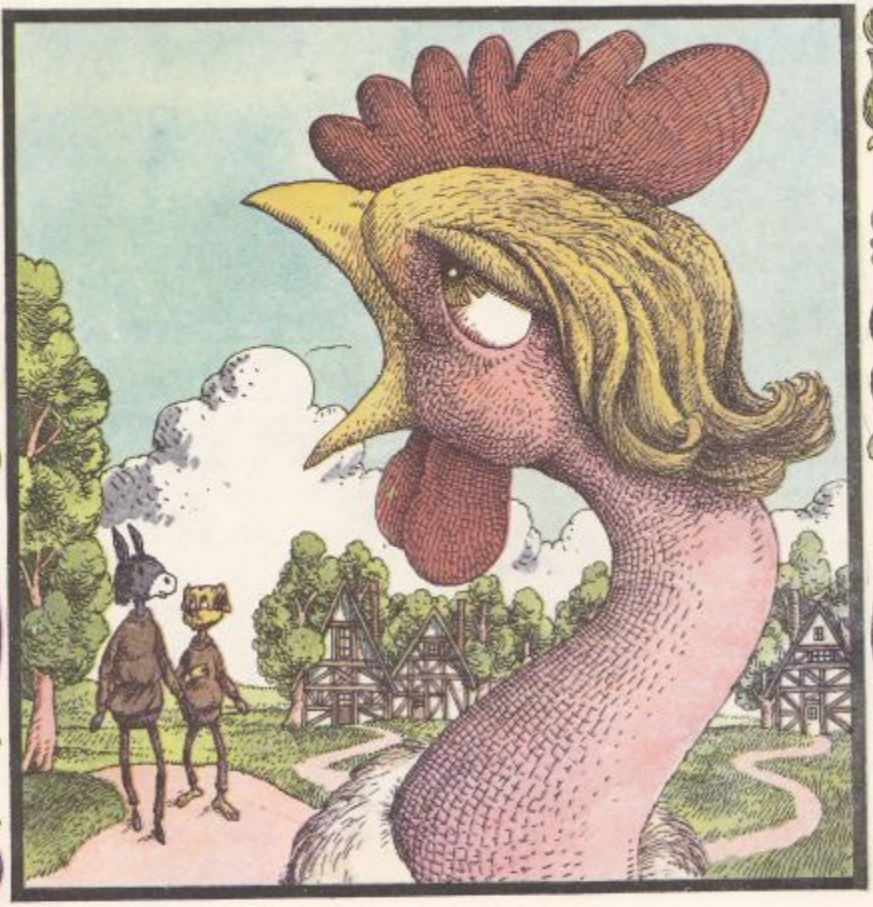

e vorbă, dar stau și mă socotesc: încotro s-o apuc acum?

— Hai cu noi la Bremen, că la serenade nu te-ntrece nimeni și cu siguranță c-o să-ți găsești și tu un loc în taraful orașului.

Pisica socoti că sfatul ăsta nu-i rău deloc și se alătură celorlalți doi. Și-au tot mers cei trei fugari, au tot mers, și trecînd ei prin fața unei curți, au văzut

tăresei c-ar pofti să mă mănînce la masă, în ciorbă, așa că în seara asta o să mă scurteze de cap...

— Păi bine, Creastă-roșie, să te necăjești matale pentru atît!... îl dojeni măgarul. Hai mai bine cu noi la Bremen... Ai un glas care te unge, și de te-ai învoi să cîntăm împreună, ne-ar asculta lumea cu gura căscată, zău așa!...

Cocoșul găsi că propunerea urecheatului e cît se poate de nimerită și tuspatru o porniră la drum.

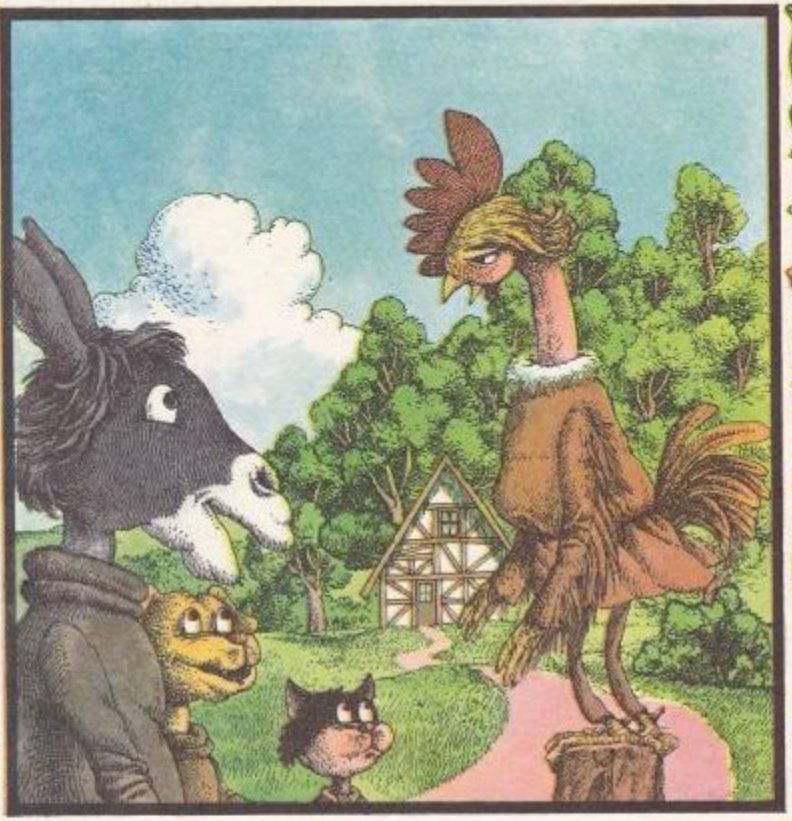

cocoţat pe-o poartă un cocoş care striga „cucurigu“ din toată puterea rărunchilor.

— Ce ţi s-a-ntîmplat de strigi aşa, măi cocoşule? îl întrebă măgarul. Astîmpără-te odată, că împuiezi urechile oamenilor!...

— Dau şi eu de veste c-o să fie vreme frumoasă, dar la ce bun!... spuse cu tristeţe cocoşul. Mîine-i duminică, şi ne vin oaspeţi. Dar vezi că stăpînă-mea nu se mai arată milostivă faţă de mine; i-a spus bucă-

Merseră ei cît merseră, dar cum nu putură ajunge la Bremen într-o singură zi, se văzură siliți să înnopteze într-o pădure. Măgarul și cîinele își făcură culcușul sub un copac mare, iar cocoșul și pisica se cățărară în rămurișul bogat. Dar cocoșul nu fu mulțumit de culcuș și zbură mai sus, pînă-n vîrful copacului, unde se simțea mai la adăpost. Înainte de a apuca să adoarmă, își mai roti o dată privirea în jur și deodată i se păru că zărește în depărtare o luminiță.

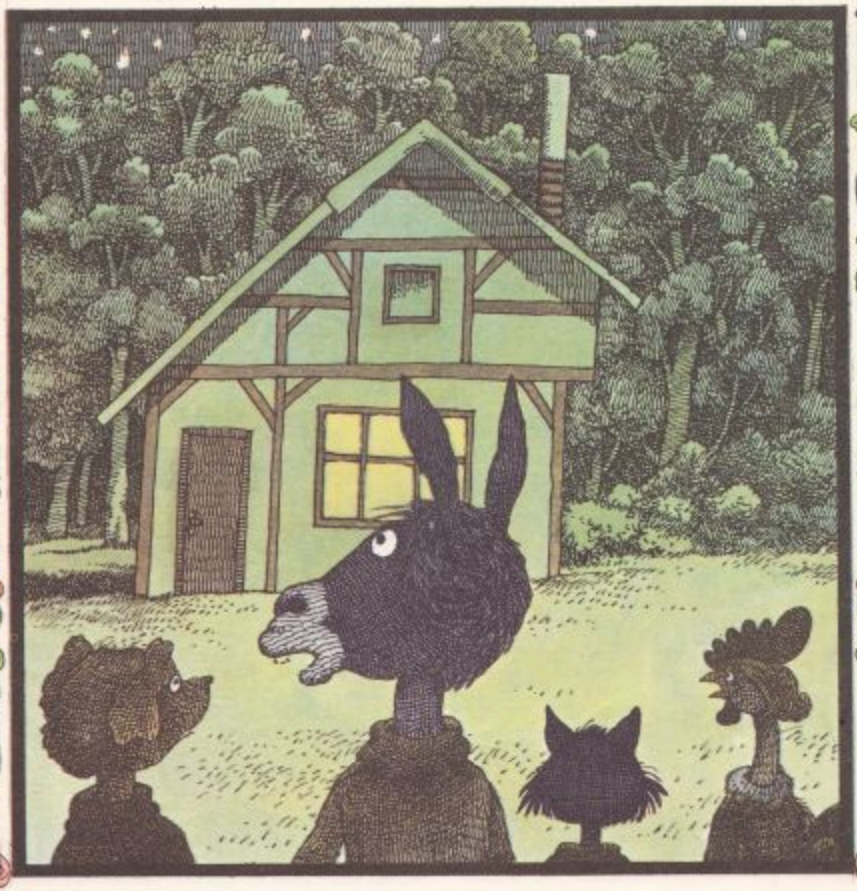

— Hai s-o întindem chiar acu' într-acolo, spuse cu hotărîre măgarul, că adăpostul ăsta nu prea e de soi!

Cîinele era la fel de zorit; gîndea că de-ar găsi pe-acolo niscaiva oase sau vreo bucăţică de carne, i-ar prinde tare bine.

Porniră deci spre locul unde se vedea luminiţa şi-n curînd o văzură scînteind şi mai puternic; şi din ce se apropiau, lumina se făcea tot mai mare; în cele din urmă ajunseră la casa unor tîlhari, care

era luminată ca ziua. Măgarul, ca fiind cel mai înalt dintre ei, se apropie de fereastră și privi înăuntru.

— Ce vezi acolo, măi Urechilă? îl întrebă cocoșul.

— Ce văd? Apăi văd o masă încărcată cu mîncăruri și băuturi alese și niște tîlhari care stau în jurul ei și se înfruptă de zor.

— Așa ceva ne-ar prinde bine și nouă! spuse cocoșul.

— Mai încape vorbă! Numai de ne-am vedea în

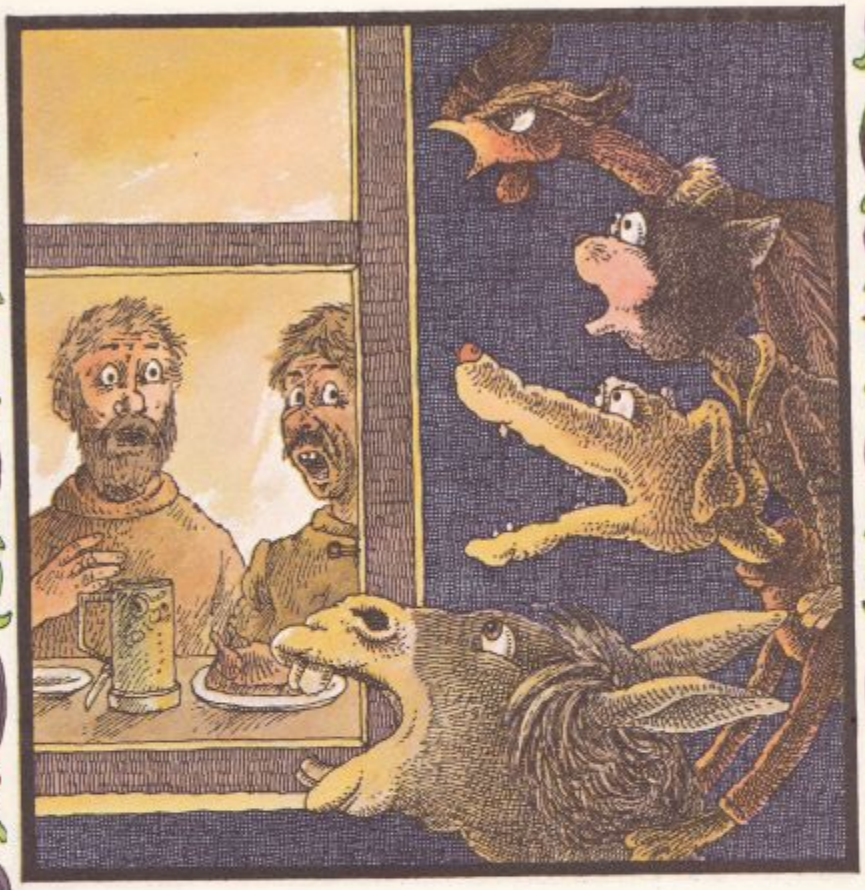

locul lor!... spuse măgarul, privind cu jind cum înfulecau tîlharii.

Chibzuiră ei în ce chip ar putea să-i pună pe tîlhari pe goană și, în cele din urmă, găsiră ce aveau de făcut. Măgarul își ridică picioarele dinainte și le propti de marginea ferestrei, cîinele sări pe spinarea măgarului, pisica se cățără pe spatele cîinelui, iar la urmă cocoșul își desfăcu aripile și, zburînd, se așeză pe capul pisicii. Și așa cum erau orînduiți, ca la un semn, porniră cu

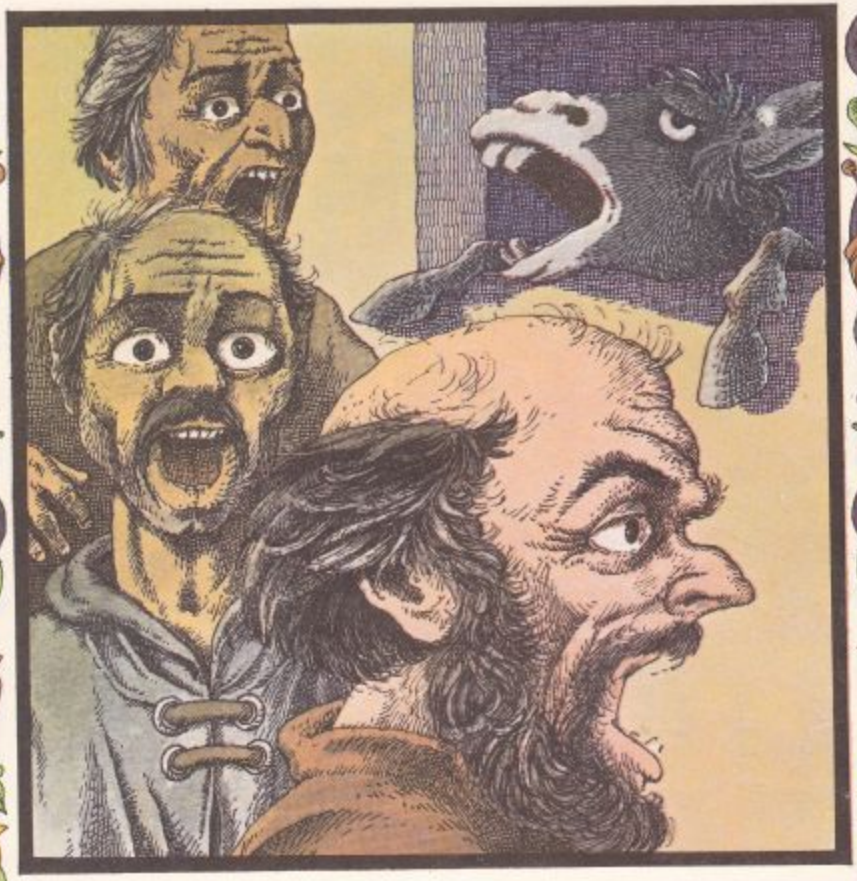

toţii să cînte, fiecare pe viersul lui: măgarul răgea, cîinele lătra, pisica mieuna şi cocoşul cuciuriga. După ce făcură o cîntare în toată regula, se năpustiră prin fereastră în odaie, de zăngăniră toate geamurile şi se făcură ţăndări.

De spaimă, tîlharii săriră-n sus ca nişte apucaţi şi, crezînd că niscaiva stafii au năvălit în casă, fugiră îngroziţi în pădure. Iar cei patru tovarăşi se aşezară la masă şi, luînd fiecare din ce mai rămăsese, se ghif-

tuiră de parcă î-ar fi aşteptat un post de patru săptămîni.

După ce s-au ospătat în lege, cei patru muzicanţi stinseră luminile şi-şi aleseră culcuşul, fiecare după pofta inimii şi după cum îi era firea.

După ce trecu miezul nopţii, tîlharii văzură de departe că-n casă nu mai ardea nici o lumină şi că totul părea cufundat în tăcere. Atunci căpetenia le zise:

— Mi se pare că ne-am cam speriat de pomană!... S-ar cuveni să ne rușinăm c-am fost așa de slabi de înger!

Și trimise pe unul de-ai lor să cerceteze ce se mai întîmplă pe-acasă. Iscoada nu deslușì nimic care să-l pună pe gînduri; casa părea cufundată în cea mai deplină liniște și, fără nici o grijă, intră în bucătărie și voi să aprindă o lumînare. Dînd de

ochii scînteietori ai pisicii, îi luă drept cărbuni încinşi şi apropie de ei un băţ de chibrit, ca să ia un foc. Dar pisica nu înţelese de glumă; îi sări în obraz şi începu să-l zgîrie şi să-l scuipe. Tîlharul trase o sperietură zdravănă şi dădu să iasă afară pe uşa din dos. Dar nu scăpă cu una-cu două. Cîinele, care sta lungit după uşă, se repezi la el şi-l muşcă de picior. O luă atunci la goană prin curte şi, cînd

trecu pe lîngă maldărul de gunoi, îi arse măgarul o copită, de văzu stele verzi. Iar cocoşul, trezit de hărmălaia de-afară, începu să strige de pe grindă: „Cu-curigu, cu-curiguu!“... Atunci tîlharul îşi luă picioarele la spinare şi nu se opri decît în faţa căpeteniei tîlharilor, căruia îi înşiră toate grozăviile prin cîte trecuse.

— Vai de viaţa noastră!... În casă s-a cuibărit

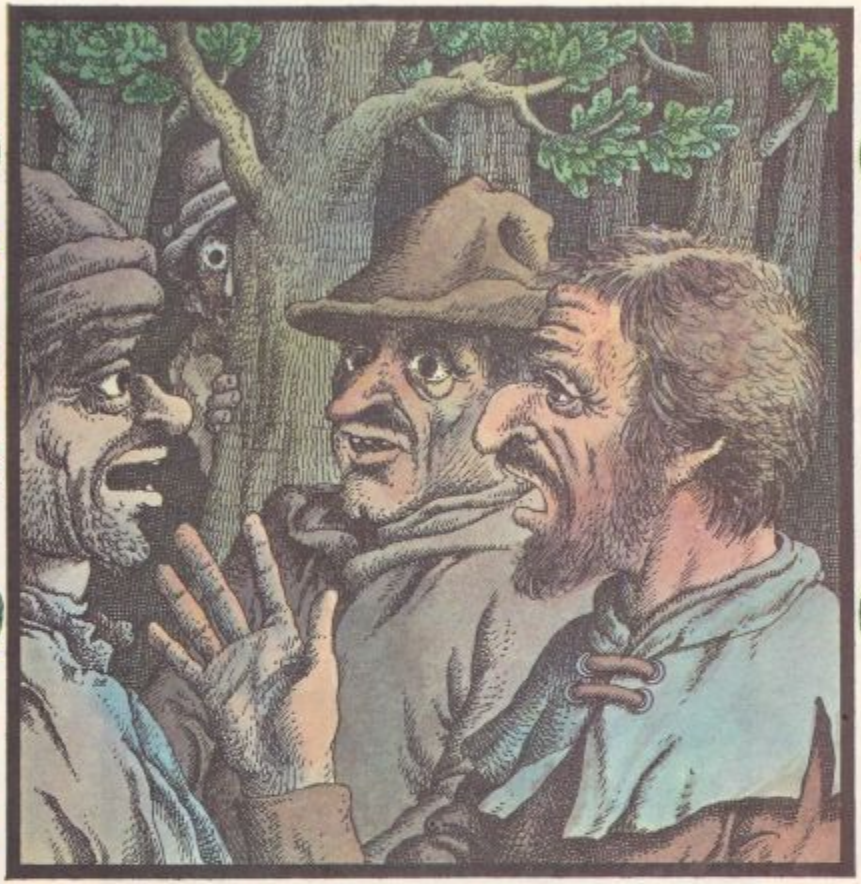

o cotoroanță afurisită, care mi-a zgîriat tot obrazul cu niște gheare lungi și ascuțite; iar la ușă, cine crezi că stătea? unul cu un cuțit, pe care mi l-a înfipt în picior!... Socoteam c-am scăpat! Da' ți-ai găsit să scapi așa ușor! În ogradă, o namilă neagră m-a pocnit cu o măciucă, iar sus, cocoțat pe acoperiș, sta însuși judecătorul și tot striga: „Aduceți-mi-l încoace pe tîlhar! Aduceți-mi-l!"... Dacă am văzut

că așa stă treaba, am fugit de-mi sfîrîiau călcîiele...

Din seara aceea, tîlharii n-au mai cutezat să se apropie de casă, iar cei patru muzicanți din Bremen s-au simțit atît de bine acolo, că nu s-au mai îndurat să plece...

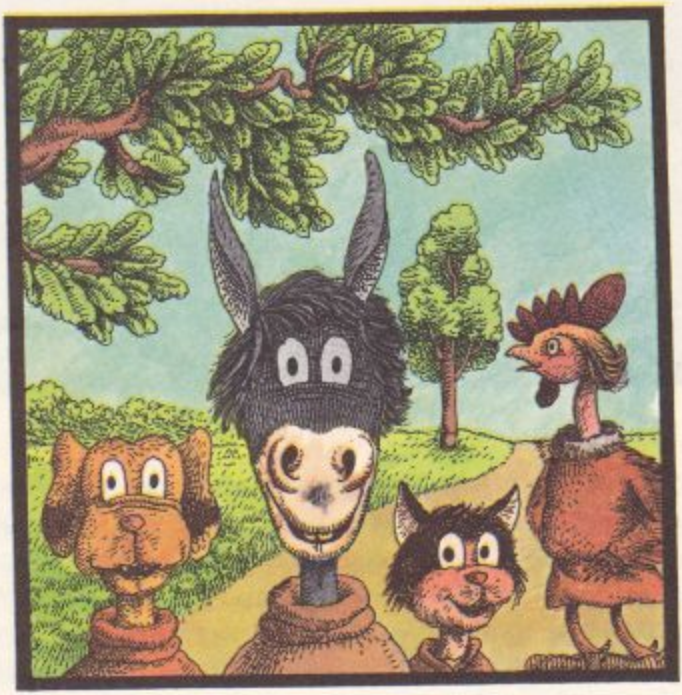

Şi toate cîte le-aţi auzit mi le-a spus şi mie, chiar adineauri, un fîrtat de-al meu. Şi cred că nu şi-a răcit gura degeaba...

Lector MARIETA NICOLAU-PLĂMĂDEALĂ
Tehnoredactor KLARA GALIUC

Bun de tipar 18.VI.1984
Apărut 1984
Coli de tipar 3

ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ
„ARTA GRAFICĂ"

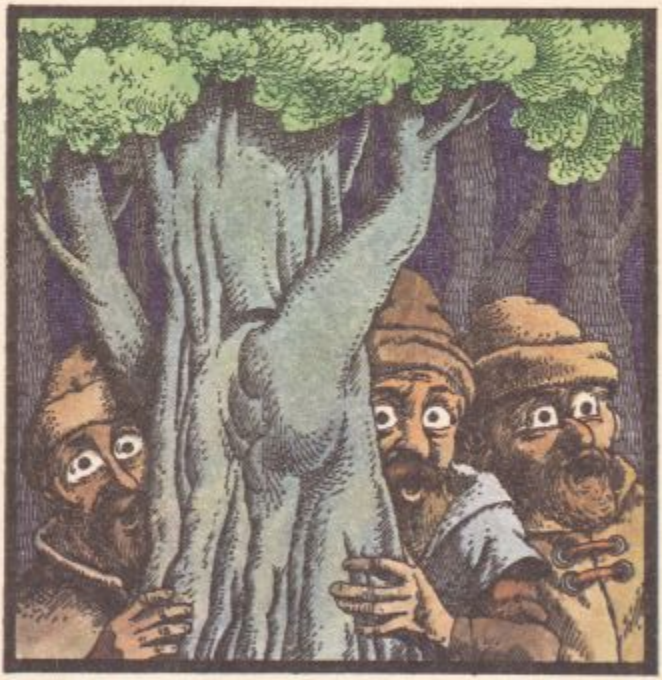

LEI 7,50